Προμηθέα Δεσμώτην, Κόρην τοῦ Διὸς καὶ Ποσειδῶνα τῆς Μήλου—ἡ *Εὔανδρος Ἤπειρος μὲ τὴν Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων καὶ Τραγανὸ Κέρασι* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος μὲ τὴν Ἀπαυγάζουσαν Ἠώ, Ἀετὸν τῆς Ἐνήμου, Ὠχρὸν Ἀμάραντον, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*—ἡ *Ὀμιχλώδης Ψυχὴ μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζῴων, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀθῶαν Καρδίαν, Αὐγὴ Ὀνειροπόλον καὶ Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*—ἡ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ μὲ τὸν Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Κατσαρίδαν καὶ Κυματίζουσαν Σημαίαν*—ἡ *Θεὰ τῆς Ἐλπίδος μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζῴων, Δικέφαλον Ἀετόν, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Κίτρινο Ντόμινο καὶ Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* — ἡ *Πτερωτὴ Καρδία μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζῴων, Ἄρην, Μικρὸν Λέοβιον, Ἀγαπητὸ Ἄγγελοῦδι καὶ Ἀρχιζιζάνιον*—ὁ *Ἐρυθρόδερμος μὲ τὸ Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Κλαίουσαν Ἰτέαν καὶ Ἀθῶαν Καρδίαν*—τὸ *Νηπενθὲς μὲ τὸ Κεντρί, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Βασιλέα τῶν Ρόδων καὶ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*—ἡ *Ἀγνὴ Ψυχὴ μὲ τὸ Κυκλάμινον Ζακύνθου, Ζακυνθινὸ Ἀεράκι καὶ Ζακυνθινὸν Περίπατον*—τὸ *Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζῴων, Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα Ἄφραν, Ναυσικᾶν καὶ Κυρίαν Δέν με Μέλει*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου* ([ΕΕ], βραδεῖον ἔστειλα· ἡ φιλοσοφία σου εἶνε ὁλως διόλου καλοκαιρινή· διότι τὸν χειμῶνα ; . .) *Ξανθὴν Φοίβην* (ποῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ζηλεύσῃ τὸν ἀδελφόν της διὰ τὰ βραβεῖά του, διότι ἀμέσως τῆς ἦλθε ἕνα καὶ αὐτής· εὔχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα·) *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* (ποῦ ἄν καὶ μεγάλος, τοῦ ἀρέσει τόσον ὁ Βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς, — μὰ δὲν εἴπαμεν ὅτι αὐτὸ εἶνε καὶ διὰ μεγάλα παιδιά ; . . — εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντᾷ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, δημοσιευμένος εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον·) *Μαραμένον Μενεξὲν* ([ΕΕ], διὰ τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ὀλυμπίας·) *Αἶμον* ([Ε], πῶ, πῶ, τί φρικῶδες θέαμα αὐτοὶ οἱ ληταί ! πῶς ἐβάσταξες νὰ τους ἰδῇς !) *Ροδόπην* ([Ε], ἂν καὶ ἀργά, σοῦ στέλλω καὶ τὰς ἰδικάς μου εὐχὰς διὰ τὴν ἑορτήν σου·) *Εὐμολπίαδα, Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο* (ὄχι, τὰ βραβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ τῶν Εὐσήμων δὲν λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* ([ΕΕΕ], διὰ τὴν ἐξ Ὕδρας ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, καθὼς καὶ τὸ ποιηματάκι·) *Πειραϊκὴν Ἀκτὴν* ([Ε], εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τἀποτελέσματα·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ], χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Χρυσοῦν Αἰῶνα* ([4Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἑορτῆς·) *Μυροβόλον Χίον* (καὶ ὅμως τὸ γραμματάκι σου εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφον καὶ ὀρθογραμμένον·) *Δημήτριον Α. Κ.* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον νὰ τὰ λέμε καλλίτερα ;) *Ἐρυθρὰν Νίκην* (εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ γράφῃς παντοῦ τὰς ἰδίας ἀπαντήσεις· τὰ τετράδιά σου, βλέπεις, θὰ πηγαίνουν εἰς διάφορα πρόσωπα·) *Αἰθέρα, Κυανοῦν Σπήλαιον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλλιτεχνικώτατον δελτάριον·) *Α.Ι.Κ.* (ἡ σύστασις ἔγινε εἰς τὸ 32ον φύλλον·) *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* (σιγὰ-σιγά, θὰ μάθῃς νὰ λύῃς περισσότερα· τώρα μάλιστα ποῦ πέρασε καὶ ἡ ζέστη·) *Παναγ. Ἀγ. Κ.* (ἔστειλα· διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμήν· ἄλλων ψευδώνυμα δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω·) *Δόφον τοῦ Γάνου* (ὁ ὁποῖος ἔφθασε·) *Ἑλληνίδα* ([ΕΕ], διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· χαίρω ποῦ σου ἀρέσει καὶ ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ντούμπλ-Τρίπλ* ([ΕΕ] ποῦ ἄργησε νὰ μου γράψῃ ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς ζέστης· φίλησέ μου τὰ ἀδελφάκια ποῦ κολυμβοῦν τόσον ὡραῖα·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([5Ε], ὡραῖα τὸ λέγεις· ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως δὲν ὁμοιάζει μὲ καμμίαν ἀπὸ τὰς 5 Κυριακὰς τοῦ χρόνου· εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν συνδρομητῶν !) *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* ([Ε], ποῦ νὰ κρατήσω λογαριασμὸν μέσα εἰς τέτοιαν γραμματοπλημμύραν !) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (λοιπόν, πῶς διασκέδασες εἰς τὴν πανήγυριν ;) *Λευκὸν Ρόδον* (ἔστειλα· γράφε μου ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα·) *Ἀρχιζιζάνιον* ([4Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ἡ παλαιὰ ἐκείνη πρότασις ἀπερρίφθη, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ·) *Βασιλέα τῶν Ρόδων* (καὶ σένα, βλέπω, ἡ χαρά σ' ἔκαμε βωβόν·) *Φουρνέλλο* ([ΕΕ] τί περίεργος λόφος! πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα!) *Κομπογιαννίτην, Πομπαῖον Ἑρμῆν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Μουσουργὸν* ([Ε], ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Εὔανδρον Ἤπειρον, Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* ([Ε], αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Ὀμιχλώδη Ψυχήν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυτότητας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου

Ὁ ἀποστέλλων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ἐκλαμβάνεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

439. Λεξίγριφος.

Χώρα εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς.
Κι' ἂν νὲ κόψῃς εἰς τὰ δύο
Δὲν τὸ κάμνεις τοῦ κακοῦ :
Πρῶτα ρῆμα θἀπαντήσῃς
Κι' ἓν ἐπίθετον κατόπιν
Ἀλλὰ γένους θηλυκοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Νυκτὸς

440. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφίσῃς,
Βάρος μέγιστον βαστάζω.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Τότε κλαίω καὶ στενάζω.
Τὸ κεφάλι τώρα ἂν βγάλῃς
Στὸ φαγί σου θά με βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοπρεποῦς Ψύσεως.

441. Αἴνιγμα.

Ἀπὸ μέταλλον κοινὸν
Μία νῆσος θὰ φανῇ,
Ἂν ληφθῇ εἰς θηλυκὸν
Καὶ παροξυτονισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσελήνου Νυκτός.

442. Γωνία.

┼ ****** = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
* ┼ ***** = Ἐπιστήμη
** ┼ **** = Μέρος μηχανῆς.
*** ┼ *** = Θεὸς ἀρχαῖος.
** ┼ **** = Παίζει ὄργανον.
* ┼ ***** = Κτίστωρ πόλεως.
┼ ****** = Ἱερὰ πολίχνη.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν περίφημον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόξου τοῦ Φοίβου.

443. Κρυπτογραφικόν.

1234313 = Ὀροσειρά.
2343 = Ἐπίρρημα.
3123 = Ὑγρόν.
43213 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας.

444-446. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα νήσων.

1.— Ἡ δάφνη καθιερώθη ὡς σύμβολον νίκης.
2.— Ἡσυχία ! ἡ μήτηρ κοιμᾶται . . .
3 — Παρὰ τῷ λαῷ ὁ διάβολος καλεῖται Ὀξαποδῶ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεπταλομάγνητος.

447. Ἀπροσδόκητον.

Διατί ὁ ἄνθρωπος ἔχει πνεῦμα τὰ δὲ ζῷα δὲν ἔχουν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

448. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποίημα διάσημον, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντεστραμμένα, ἄγριον ζῷον ;

1, Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 2, Τίτλος εὐγενείας. 3, Παροιμιώδης ἀεροπόρος 4, Ἐπίρρημα χρονικόν. 5, Ἔθνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ.

449. Ἐλιποσύμφωνον.

ηει-υοα-οειη-οιη-α-η-υη-αι-ο-εο-αοαο

Ἐστάλη ὑπὸ Νίκου Κατσιγιαννοπούλου.

450. Γρῖφος.

ἀντὶ ἀντὶ ἀντὶ ἀντὶ ἀντὶ θεῦ θεῦ
ἀντὶ **Τ** ἀντὶ **α** ἀντὶ **τις** ἀντὶ θεῦ **απ** θεῦ **εὖ** ὧν **d**
ἀντὶ ἀντὶ ἀντὶ θεῦ

Ἐστάλη ὑπὸ Β. Χ. Στύλογλου.

451. Μαγικὴ Εἰκών.

— Πετάει ..Πετάει... τὸ ψάρι ἀπὸτὸ τηγάνι!
— Ποῦ 'ν το ;
— Νάτο !

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεγόμεναι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἑλληνὶς Κυρία λογία, κάτοχος ξένων γλωσσῶν καὶ πεπειραμένη, ζητεῖ νἀναλάβῃ διεύθυνσιν οἴκου ἢ ἀνατροφὴν παίδων ἢ ὡς dame de compagnie ἐν Ρωσσίᾳ ἢ πόλει τινὶ τῆς Εὐρώπης. (Ε, 107)

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις ἀσφαλής : Hermocratès Christ foridès, Smyrne (Turquie) (Ε,109)

Πρὸς τὸ ἀναχωρῆσαν ἐντεῦθεν *Ξενιτευμένον Ἑλληνόπουλο* πέμπω τοὺς ἀδελφικούς μου ἀσπασμούς.
Π.Παπαγιαννόπουλος, Πορτ-Σαΐδ. (Ε, 110)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χαρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κοσμήματα μαῦρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται δρ. 3.—Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β —Τόμ. 42ος Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1905 Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 41

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια.)

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν καυχησιολογίαν, ὁ λόρδος, καθὼς ἀκουμβοῦσε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ ποτήρι του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀδειάσῃ μονορροῦφι, παρετήρησε διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης τῆς μέθης του, τὴν σκιὰν τοῦ φίλου μας Φραγκίσκου, ποῦ ἐστέκετο συμμαζευμένος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μεγάλου ὡρολογίου.

— Τί κάμνει αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ μαγκόπαιδο; ἐταύλισε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην.

— Εἶνε τὸ ἀνηψάκι μου, κύριε ἀξιωματικέ, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἀγαθὴ κυρία Φέχτελ.

Ὁ Φραγκίσκος ἐνόησεν ὅτι μόνον μὲ τὴν θρασύτητα θά τα ἔβγαζε πέρα, καὶ ἐπροχώρησεν εὐτόλμως.

— Πῶς σε λένε ; ἠρώτησεν ὁ λόρδος, τοῦ ὁποίου τὰ βασιλευμένα μάτια δὲν εἶχαν πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξουν.

— Μὲ λένε Φράντς, εἰς τὰς προσταγάς σας ! ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος, ἀπομιμούμενος ὅσον τὸ δυνατὸν φλαμανδικωτέραν προφοράν.

—Φράντς! εἶπες Φράντς; τί ἄσχημο ὄνομα ! μοιάζει μὲ τὸ Φραντσέζος... Φραγκίσκος.

Ἀκούσας αὐτὸν τὸν συλλογισμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἄγγλος ἔκαμεν εἰς τὴν τύχην, ὁ Φραγκίσκος ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῇ. Ἀλλὰ ἐγκαίρως ἐνθυμήθη ὅτι, ἂν ὁ λόρδος ἠδυνήθη μόλις νὰ τον ἰδῇ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν χαράδραν τοῦ Σέλλα, οὔτε ἰδέαν ὅμως εἶχε πῶς ἔλεγαν τὸ βαπτιστικόν του ὄνομα.

— Ἔτσι εἶνε τὸ ὄνομά μου ! ἐπανέλαβε πάλιν ὁ Φραγκίσκος.

Ἔξαφνα μία φωτεινὴ λάμψις ἐφάνη πῶς ἐξύπνησεν εἰς τὸν μεθυσμένον ἐγκέφαλον τοῦ Ἄγγλου. Πνιγόμενος ἀπὸ τὸ ποτὸ μὲ τὰ μάγχεν τοῦ γρόνθου του τὸ τραπέζι, ἐτίναξε κάτω κανάτι καὶ ποτήρια, καὶ ἐμουρμούρισε μὲ φωνὴν μισοπνιγμένην :

— Ἄ ! μά. . . βέβαια, ἔτσι εἶνε. . . σὲ ξέρω ἐγώ, μικρὲ Φραγκ. . .

Εὐτυχῶς αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς λέξεως ἔσβυσαν μέσα εἰς τὸν φάρυγγά του· τὰ βλέφαρά του ἔκλεισαν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του, τὰ χέρια του ἔκρουσαν τὸν ἀέρα, καὶ ὁ λόρδος μας ἐσωριάσθη κάτω παρασύρων καὶ τὸ τραπέζι μαζί του.

— Νά τος πάλιν στουπὶ στὸ μεθύσι, παρετήρησεν ὁ φλεγματικὸς Ὁλλανδὸς. Πᾶμε, κύριε Φὸν Τόϋφφελ. Ἐσεῖς, κυρία ταβερνιάρισσα, νὰ περιποιηθῆτε αὐτὸν ἐδῶ τὸν εὐπατρίδην καὶ νὰ τον βάλετε νὰ κοιμηθῇ· ἂν του λείψῃ τὸ παραμικρόν, τὸ σπίτι σας θὰ πυρποληθῇ !

Καί, ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ τὰ γλυκόλογα, ὁ κ. συνταγματάρχης Δώνας καὶ ὁ σημαιοφόρος Τόϋφφελ ἀνεχώρησαν τρικλίζοντες.

Ἡ κυρία Φέχτελ ἄφριζεν ἀπὸ τὸ κακό της. Χωρὶς διόλου νὰ μετρᾷ τὰ λόγια της, ἐφώναζε, τίποτε ὀλιγώτερον, τίποτε περισσότερον, παρὰ πῶς θὰ πετάξῃ ἔξω μὲ τὴ σκοῦπα ἐκεῖνον τὸν βρωμο-Ἐγγλέζο.

Ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος ἀντεστάθη μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς αὐτὸ τὸ τόσον ἐπικίνδυνον μέτρον. Λαμπρὰ πληροφορημένος τώρα ἀπὸ τὴν φλυαρίαν τοῦ λόρδου, ἐγνώριζε τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς Δεναὶν καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν δοῦκα τῆς Ἀβερμάλης.

Δι' αὐτὸ ἐπέμεινε νὰ μὴ λείψῃ καμμία περιποίησις ἀπὸ τὸν Ἄγγλον, ὁ

«Ὁ Γιώργης ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τῆς κινητῆς γεφύρας.» (Σελ.322,στ. 6'.)

ὁποῖος, τὸν εἶχε πληροφορήσῃ δι' ὅλα τόσον ἀφιλοκερδῶς. Ἐβοήθησε μάλιστα τὴν κυρίαν Φέχτελ νά τον ἐκδύσῃ καὶ νά τον βάλῃ εἰς τὴν κλίνην του νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνθυμηθεὶς τότε ὅτι ὁ λόρδος δὲν εἶχε στενοχωρηθῇ καθόλου εἰς τὴν χαράδραν διὰ νὰ ψάξῃ τὸν ἀδελφόν του Γάστωνα, δὲν ἐστενοχωρήθη περισσότερον καὶ ὁ Φραγκῖσκος διὰ νὰ ψάξῃ τὰ ροῦχα τοῦ λόρδου· καὶ μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν εὑρῆκεν ἐκεῖ ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ πίνακα τῶν στρατευμάτων τῆς φρουρᾶς, καθὼς καὶ μίαν διαταγὴν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν δοῦκα τῆς Ἀλβερμάλης, ὁ ὁποῖος παρήγγελλε νὰ ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸν κομιστὴν τῆς εἰρημένης διαταγῆς νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ ἐξέρχεται, εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Ἀγαπητή μου κυρία Φέχτελ, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, ἀφοῦ ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ εὕρημα, ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε πλέον. Διὰ νὰ μή σας ἐκθέσω εἰς τὴν μανίαν αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ θ' ἀντιγράψω ἀμέσως τὸν πίνακα, διὰ νὰ μείνῃ εἰς αὐτὸν τὸ πρωτότυπον. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἄδεια μοῦ εἶνε ἀπαραίτητος διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὰ ὀχυρώματα· ἂν ὅμως ἀφίσετε τὸν Γιωργάκη σας νά με συνοδεύσῃ, θά σάς τον στείλω πίσω μαζὶ μὲ τὸ χαρτί, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες τὸ πολύ. Αὐτὸ τὸ κτῆνος θὰ ρουχαλίζῃ ἕως τότε, καὶ δὲν θ' ἀντιληφθῇ τίποτε.

Μίαν ὥραν ἀργότερα, ὁ Φραγκῖσκος παρουσιάζετο εἰς τὸ παραπόρτι τοῦ τείχους. Ὄπισθέν του ἐβάδιζεν ὁ μικρὸς Γιώργης Φέχτελ φορτωμένος μὲ μίαν πελωρίαν μπουκάλαν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ φυλακεῖον, νέα τρομάρα! ὁ ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ἐκεῖ, δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ γνωστός μας σημαιοφόρος Φὸν Τούφφελ.

— Μπᾶ! τοῦ λόγου σου εἶσαι, φιλαράκο μου; εἶπεν ὁ Γερμανός· ποῦ την εὑρῆκες, παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν ἄδειαν;

Ὁ Φραγκῖσκος δέν τα ἔχασεν. Ἡ ἱστορία του ἦτον ἕτοιμη.

Μεταχειριζόμενος ἄλλην μίαν φορὰν τὴν φλαμανδικήν του προφοράν, διηγήθη ὅτι ὁ λόρδος εἶχεν ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ ξαναπιῇ. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως τζινέβραν· ἐζήτησεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ποτόν, ποῦ κατασκευάζουν οἱ καλόγηροι τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου, ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν Δεναίν. Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τέτοιο ποτὸν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀπῄτησε νὰ πᾶν' νά του φέρουν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τὸ ἴδιο· καὶ δι' αὐτὸ ἐνεπιστεύθη τὴν διαταγὴν τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβερμάλης εἰς τὸν Φράντς.

Ὁ σημαιοφόρος Φὸν Τούφφελ ἦτο παλαβωμένος ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασιν.

— Μωρὲ τί ἄνδρας, ἀλήθεια, τί ἄνδρας! Ἔ! καὶ νά το μάθαινε ὁ δούξ! Μόλαταῦτα, ἐδῶ εἶνε ἡ διαταγή, καὶ δεύτερος λόγος δὲν χωρεῖ. . . Κατεβᾶστε τὸ γεφύρι! διέταξε τοὺς φρουροὺς στρατιώτας.

Μόλις τὸ στενὸν σανίδωμα ἤγγισε τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς χάνδακος, ὁ μικρός μας φίλος ἐπροχώρησε νὰ περάσῃ· ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐστάθη.

— Γιώργη! ἐφώναξε, Γιώργη! φέρε τὴν μπουκάλα ποῦ 'πῆγα νὰ ξεχάσω!

Ὁ Γιώργης τότε ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τῆς κινητῆς γεφύρας, καί, καθὼς ἐνεχείριζεν εἰς τὸν σωτῆρά του τὴν μπουκάλαν, ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἄδειαν τοῦ λόρδου καὶ τὴν ἔκρυψε μὲ τρόπον κάτω ἀπὸ τὴν βέσταν του. Καὶ γεμάτος χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὁ Φραγκῖσκος ἀπεμακρύνθη τότε μὲ ταχὺ τὸ βῆμα.

Ἔξαφνα, καθὼς ἐπερνοῦσε κοντὰ ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα, δύο σκιαὶ ἐξεφύτρωσαν ἐμπρός του· αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἥρως μας ἐνόμισεν ὅτι ἦτο χαμένος· διότι, μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν στολὴν τῶν αὐτοκρατορικῶν δραγόνων τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου. . .

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρμ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΙΡΟΣ εἶνε θαυμάσιος. Κανένα σύννεφον δὲν ἀμαυρόνει τὸν οὐρανόν· καμμία ἔκλειψις δὲν ἀπειλεῖ πλέον τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας. Μόλις δύσῃ αὐτό, ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον του ἡ σελήνη. Εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὺξ δὲν ὑπάρχει. Ἂν σᾶς ἔλεγε λοιπὸν κανεὶς ὅτι βαδίζομεν ὁλονὲν πρὸς τὸ σκότος, θὰ τὸ ἐπιστεύατε;

Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν. . . Συλλογισθῆτε ὀλίγον. Τώρα ἔχομεν τὴν λεγομένην Ἰσημερίαν. Ὁ ἥλιος ἐξυπνᾷ εἰς τὰς ἕξ καὶ κοιμᾶται εἰς τὰς ἕξ. Ἑπομένως ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας δώδεκα καὶ ἡ νὺξ ἄλλας τόσας ἀκριβῶς. Φῶς καὶ σκότος διαμοιράζονται τὴν βασιλείαν ἐπὶ τοῦ κόσμου μας ἐξίσου· καμμία διαφορά, καμμία ὑπεροχὴ ἐδῶθεν ἢ ἐκεῖθεν· πλήρης ἰσότητος, μαθηματικὴ ἀκρίβεια, φθάνουσα μέχρι δευτερολέπτων.

Ναί· ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡ Ἰσημερία μας εἶνε *φθινοπωρινή*. Ἡ δὲ φθινοπωρινὴ Ἰσημερία διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὴν *ἐαρινήν*, διότι τότε, — 9 Μαρτίου, — εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξίσωσιν ἡμέρας καὶ νυκτός, ἀρχίζει νὰ μεγαλόνῃ ἡ *ἡμέρα*· ἐνῷ τώρα, — 9 Σεπτεμβρίου, — μετὰ τὴν ἰδίαν ἐξίσωσιν, ἀρχίζει νὰ μεγαλόνῃ ἡ *νύκτα*.

Καὶ θὰ μεγαλόνῃ ἡ νύκτα, θὰ μεγαλόνῃ, θὰ μεγαλόνῃ... ἕως νὰ γίνῃ μία ἀπέραντη νύκτα ἀπὸ δεκαπέντε ὥρας, ἐνῷ ἡ ἡμέρα θὰ καταντήσῃ νὰ ἔχῃ μόνον ὥρας ἐννέα! Οὕτω θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς λεγομένας *χειμερινὰς τροπὰς* τοῦ ἡλίου. Μόλις τὴν 9 Δεκεμβρίου θἀρχίσῃ πάλιν νὰ μεγαλόνῃ ἡ ἡμέρα. Ἀλλ' ἀνεπαισθήτως· καὶ ὅλον τὸν Δεκέμβριον, καὶ τὸν Ἰανουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον θὰ ἔχωμεν ἡμέραν μικροτέραν τῆς νυκτός, ἕως ὅτου φθάσωμεν πάλιν εἰς τὸ ποθητὸν ἰσοζύγιον, εἰς τὴν ἰσημερίαν τοῦ Μαρτίου.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς μίαν περίοδον ἐλαττώσεως τοῦ φωτὸς καὶ αὐξήσεως τοῦ σκότους. Ὅπως σᾶς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν, βαδίζομεν ὁλονὲν πρὸς τὸ σκότος. Ὁ ἥλιος θὰ μᾶς ἔρχεται τώρα ἀργὰ καὶ θὰ μᾶς ἀφίνει ἐνωρίς. Καὶ τί ἥλιος! χαμηλός, ἀδύνατος, ὠχρός, πολλάκις σκεπασμένος μὲ σύννεφα, ἥλιος τελοσπάντων χειμερινός. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ *χειμών*. Ἀντὶ νὰ σας εἴπω βαδίζομεν πρὸς τὸ σκότος, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον νὰ σᾶς ἔλεγα βαδίζομεν πρὸς τὸν χειμῶνα. Ἐλάττωσις τῆς ἡμέρας καὶ αὔξησις τῆς νυκτός, σημαίνει ἐλάττωσιν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος, αὔξησιν τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψύχους. Ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἐλάττωσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ χειμών. Φυσικῶς αὐτὸς εἶνε: σκότος, ψύχος, λύπη, μελαγχολία. Ἡ φύσις ληθαργεῖ, περιπίπτει εἰς νεκροφάνειαν, φαίνεται ὡς πτῶμα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, τέκνον τῆς φύσεως, ὑποφέρει ὁμοίως. . . Ἀλλ' ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος — διότι ὑπάρχει καὶ ἄνθρωπος... τεχνητός. Αὐτὸς εἶνε τέκνον τῆς κοινωνίας, τοῦ πολιτισμοῦ· καὶ καθὼς ξεύρετε, ὁ πολιτισμὸς δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ πολεμῇ καὶ πολλάκις νὰ νικᾷ τὴν φύσιν. Διὰ τοῦτο ὁ τεχνητός, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τόσον πολύ, ὅσον οἱ ἄγριοι πρόγονοί του, τὴν λύπην καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ χειμῶνος. Ἁπλούστατα διότι δὲν αἰσθάνεται τὸ ψῦχός του καὶ τὸ σκότος του. Εἰξεύρει νἀμύνεται, νἀντιδρᾷ. Τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ τὰ *καλοριφὲρ* ἀντικαθιστοῦν τὸν ἠλαττωμένον ἥλιον. Μέσα εἰς τὰς πλουσίας οἰκίας, ὑπάρχουν τα πητόστρωτα δωμάτια μὲ θερμότητα, μὲ ἄνθη, μ' εὐωδίαν ἀνοίξεως. Κ' ἐκεῖ-μέσα, τὸν χειμῶνα, οἱ ἄνθρωποι ζοῦν, κινοῦνται, διασκεδάζουν ἢ ἐργάζονται, μὲ χαρὰν ἀνοιξιάτικην. Ἡ τραχύτης τῆς ἐποχῆς, διὰ τῶν τεχνητῶν μέσων, γίνεται ἀνεπαίσθητος. Καὶ ἡ εὐτυχία ὑπὸ τὴν χειμερινὴν στέγην βασιλεύει, ὅπως τὸ καλοκαῖρι εἰς τὸ ὕπαιθρον!

Ἀλλὰ. . . ἡ φύσις εἶνε φύσις. Τὸ ἔχομεν μέσα μας, εἰς τὸ αἷμά μας, καὶ μὲ ὅλα τὰ τεχνητὰ μέσα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν αἰσθανώμεθα κάποτε τὴν ἐλάττωσιν αὐτὴν τῆς φυσικῆς εὐτυχίας. Διὰ τοῦτο ἡ ἐποχὴ αὐτὴ μᾶς γεννᾷ μελαγχολίαν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κανένα λόγον ἰδιαίτερον. Ἁπλούστατα, ἀντανακλᾷ εἰς τὴν ψυχήν μας ἀορίστως ἡ μελαγχολία τῆς φύσεως, τῆς μεγάλης καὶ αἰωνίας μητρός, διὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ τὰ *καλοριφὲρ* δὲν εἰμποροῦν βέβαια νἀντικαταστήσουν τὸν λαμπρὸν ζωοδότην, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν τὴν ἀφίνει. . . Εἶνε μελαγχολικὸν τὸ φθινόπωρον, καὶ ὅλοι οἱ ποιηταί, ποῦ αἰσθάνονται τὰ πράγματα βαθειά, μὲ μελαγχολίαν τὸ ζωγραφίζουν εἰς τὰ ποιήματά των. . .

Εὐτυχῶς, δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῶν εὐκράτων χωρῶν, διαρκεῖ τόσον ὀλίγον! Ἕως νὰ γυρίσωμε νὰ ἰδοῦμε, περνᾷ τὸ φθινόπωρον, καὶ πρὶν τελειώσῃ ὁ χειμών, ἀρχίζει ἡ ἄνοιξις. Ἡ ἐποχὴ τῆς μελαγχολίας εἶνε ὡς μία μικρὰ παρένθεσις, εὐχάριστος καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ποικιλίαν. Τὸ παροδικὸν σκότος μᾶς κάμνει νὰ ἐκτιμήσωμεν περισσότερον τὸ φῶς, καὶ νὰ τὸ ποθήσωμεν καὶ νὰ τὸ χαροῦμε καλλίτερα ὅταν θὰ ἔλθῃ. Κ' ἔρχεται τόσον γρήγορα! Ἀπὸ τὰς 9 τοῦ Σεπτεμβρίου ἕως τὰς 9 τοῦ Δεκεμβρίου, — τί εἶνε τρεῖς μῆνας λυπημένοι καὶ σκοτεινοί, ἐμπρὸς εἰς ἄλλους ἐννέα γεμάτους φῶς καὶ χαράν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

[Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φύλλ. 23, σελ. 182.]

Τὸ ἀγγλικὸν κείμενον ποῦ ἔδωσα πρὸς μετάφρασιν ἦτο ἔμμετρον. Δὲν ἀπέκλεια ὅμως καὶ τὴν μετάφρασιν εἰς πεζόν. Διὰ τοῦτο ἔλαβα τριῶν εἰδῶν ἀπαντήσεις: πεζάς, ἐμμέτρους καὶ... μικτάς· (δηλαδὴ ἐμμέτρους, ἀλλὰ μὲ χωλοὺς στίχους, μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν εἰς τὸ μέτρον καὶ χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαν.)

Ἀπὸ τὰς μεταφράσεις εἰς πεζόν, ἡ ποιητικωτέρα καὶ ἡ ἀκριβεστέρα εἶνε ἡ μετάφρασις τῆς *Ἀριάδνης*. Διὰ τοῦτο βλέπετε νὰ την βραβεύω μεταξὺ τῶν ἐμμέτρων. Ἔπρεπε ὅμως νὰ προτιμήσω διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον μίαν ἔμμετρον. Τί τὰ θέλετε! ὅταν τὸ πρωτότυπον εἶνε ποίημα σωστόν, καὶ ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε ποίημα.

Τρεῖς ἔμμετροι μεταφράσεις διαφιλονεικοῦν τὸ πρῶτον βραβεῖον: Ἀρκετὰ κανονικὴ ἡ μετάφρασις τοῦ *Αἰλίου Ἀριστείδου*, μὲ πλουσίας ὁμοιοκαταληξίας, μὲ πολλοὺς ὡραίους στίχους καὶ μὲ ὁμαλὴν γλῶσσαν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὅμως ὑπάρχουν στίχοι βεβιασμένοι καὶ μεγάλαι ἐλευθερίαι χάριν τοῦ μέτρου. Ἔξαφνα, διὰ νὰ ὁμοιοκαταληκτήσῃ μὲ τὸ *μέλι*, ὁ μεταφραστὴς ἀναγκάζεται νὰ προσθέσῃ διὰ τὸ μελίσσι:

Ποῦ τὸν χειμῶνα ἔμενε κλεισμένο 'στὴν κυψέλη,

ἔγνοια, τῆς ὁποίας οὔτε ἴχνος ὑπάρχει εἰς τὸ πρωτότυπον. Ἐν τούτοις, χωρὶς δυςαρέσκειαν θὰ ἐβράβευα αὐτὴν τὴν μετάφρασιν, ἂν. . δὲν ὑπῆρχε καλλιτέρα.

Πολὺ καλὴ ἡ μετάφρασις τῆς *Θεοδώρας Δημ. Τασούλη*. Δυςτυχῶς, ἡ γλῶσσά της, ὑπερβολικὰ λογία καὶ καθαρεύουσα, εἶνε ἀκατάλληλος διὰ παιδικὸν ποιηματάκι. Κρίνατε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τετράστιχον:

"Ακουσον πῶς αἱ μέλισσαι βομβοῦσαι ἀνυψοῦνται
Ἰδὲ καὶ ὁ κορυδαλὸς πῶς σχίζει τὸν ἀέρα.
Εἰς ἠλιόλουστον κενὸν αἱ μυῖαι αἰωροῦνται,
Κόρη μικρά, ἀνοίξεως ἀνέτειλεν ἡμέρα!

Παρακάτω ἔχει καὶ τὴν φράσιν «ἐκάθηρε τοὺς οὐρανούς», ποῦ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ ἐστέκετο οὔτε εἰς τραγῳδίαν τοῦ Βερναρδάκη.

Ἡ μετάφρασις τῆς *Γοργόφτερης Ἐλπίδος* εἶνε ἡ ἀνωτέρα ὅλων. Ὅσον πρέπει πιστὴ καὶ ὅσον πρέπει ἐλευθέρα, ἀποτελεῖ ἕνα ποιηματάκι εὔμορφον ὅσον εἶνε σχεδὸν καὶ τὸ ἀγγλικόν. Ἔχει βέβαια καὶ τὰ ἐλαττωματάκια της. Π.χ. ἀντὶ *χρυσαλλίδα* ἤθελα νὰ ἔλεγε *πεταλούδα* (ἡ χρυσαλλὶς εἶνε ἄλλο· ἂν θέλῃ κανεὶς ἑλληνικά, πρέπει νὰ τὸ 'πῇ *ψυχή*.) Ἔπειτα ἔχει 'ς ἕνα μέρος *κοράκια*, ἐνῷ τὸ πρωτότυπον λέγει κουροῦνες. Εἰς τὸ τέλος ὁμιλεῖ καὶ περὶ προσευχῆς, ἐνῷ τὸ πρωτότυπον ἀρκεῖται εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἀσήμαντα, ὅταν τὸ σύνολον εἶνε τόσον καλόν.

Διὰ τὰς ἄλλας μεταφράσεις εἶνε ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσω λεπτομερῶς. Ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ καλαί, ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς τὸ σωρὸν καὶ τόσα λάθη, καὶ τόσαι παρανοήσεις τοῦ κειμένου! Θὰ σᾶς εἰπῶ μόνον, διὰ νὰ γελάσετε, ὅτι δύο-τρεῖς τὸ little maiden (μικρὰ κόρη) τὸ μετέφρασαν... πῶς νομίζετε; Πολυτρίχι!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Γοργόφτερη Ἐλπίς* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἴλιος Ἀριστείδης* [12Ε]. — *Θεοδώρα Δημ. Τασούλη* [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀριάδνη*, [9Ε] — *Μαρουσία*, [8Ε]. — *Ἀρτανιάν*, [8Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Αἰγυπτιακὸς Φοῖνιξ*. — *Βενιαμὶν ὁ Λέσβιος* — *Ἀπότομος Ἀκτή*. — *Λάσος Φοινίκων*. — *Ἔπαινος Ἀκτῆς Ἀγγλίας*. — *Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου*. — *Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος*. — *Χειμώνανθον*. — *Δικέφαλος Ἀετός*. — *Ἔφεσία Ἄρτεμις*. — *Κίτρινη Μάσκα*. — *Κυματίζουσα Σημαία*. — *Αὔρα τοῦ Ζαππείου*. — *Νυκτοκόραξ*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Κόκκινον Κρίνον*. — *Δίχρωμος Φούξια*. — *Ἰδεῶδες*. — *Τάκης Χ. Μεγαρίτης*. — *Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*. — *Κων. Κ. Ἠλιάδης*. — *Π. Α. Παναγιωτόπουλος*. — *Μικρὸς Ἀθηναῖος*. — *Πομπαῖος Ἑρμῆς*. — *Μικρὸ Διαβολάκι*. — *Μαραμένος Μενεξές*. — *Διαμιανὸς Σπ. Γαλανός*. — *Ξενιτευμένος Πηλιορείτης*. — *Β. Ξανθάκης*. — *Μυστηριώδης Φύσις*. — *Στρατηγὸς Μποῦλλερ*. — *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ*. — *Χριστιανὴ Παρθένος*. — *Κωνστ. Π. Δαϊόγλου*. — *Νικόλαος Φ. Οἰκονομόπουλος*. — *Ξανθὸς Βοσκός*. — *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς*. — *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*. — *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*. — *Β. Χ. Στύλογλου*. — *Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου*. — *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

(Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις)

Νά με! ἔφθασα, μικρούλα,
Μὲ τοῦ ἥλιου τὴ λαμπράδα,
Μέλι φέρνω 'στὸ μελίσσι,
Στὸ δενδρὶ τὴν πρασινάδα,
Φύλλα κι' ἄνθη στὰ κλαριά·
Κόρη, δὲν εἶμαι μακρυά!

Ἔφθασ' ἔφθασα! Νά, ἄκου
Τὸ μελίσσι πῶς βουΐζει
Κι' ὁ κορυδαλὲς 'στὰ ὕψη
Τοὐρανοῦ πῶς φτερουγίζει,
Τὰ μυγάκια 'στὸν ἀέρα
Νά, πετοῦν... Δὲν εἶμαι πέρα!

Τὰ ἀρνάκι' ἄκου! βελάζουν,
Κρά-κρὰ κάνουν τὰ κοράκια,
Καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα
Μὲ γλυκὲς φωνὲς πουλάκια,
Νὰ κ' ἡ πρώτη χρυσαλλίδα
Μὲς 'στοῦ ἥλιου τὴν ἀκτίδα!

Στρέψε, κύτταξε ἀπ' τὴ γῆ μας
Ἕως τοὐρανοῦ τὰ κάλλη:
Ὁ Θεὸς γλυκὰ μαθαίνει
Τὸ πουλάκι νὰ σοῦ ψάλλῃ
Καὶ γιὰ σένα δίνει τώρα
Τ' ἀνοιξιάτικά του δῶρα,

Καθαρίζει τὰ οὐράνια
Καὶ τὴ γῆ πρασινοντύνει,
Γιὰ τὴν τέρψι, τὴν τροφή σου...
Τώρ' ἀπὸ Εὐγνωμοσύνη
Ἀς ὑψώσῃ κ' ἡ ψυχή σου
Τὴν ἀθῶα προσευχή σου.

ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΣ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Ὡραῖο παράδειγμα θὰ δώσωμε στὰ παιδιά! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Δὲν ἔρχεται ὁ κόσμος στὸ θέατρο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν οὔτε νὰ 'πῇ τὸ *Ἐλεησόν με ὁ Θεός*, παρὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ... αἴ, κυρὰ-Βερτράνδαινα;

— Ἐννοεῖται!

— Ναί, μὰ ὄχι εἰς βάρος ἐκείνων, ποὺ πρέπει νὰ σεβώμεθα. Θά μου φαινότανε πῶς βρίζω τὸν καϊμένο τὸν παπποῦ μου.

— Ὤ! ὅσο γι' αὐτό! φαντάζεσαι λοιπὸν πῶς δὲν ἔχει τὰ γελοῖά του κι' ὁ γέρο-ψαρομάλλης σου;

— Νὰ προσέχετε, κυρία, ἐγὼ δὲν ἔ-

χω τίποτε μαζί σας, μά, ἄν τὰ βάλετε μὲ τὸν καλό μου τὸν Γέρο...

— Ἐ, τί θὰ γίνῃ τότε;

— Ἠμπορεῖ νὰ σας συμβῇ τίποτε κακό.

— Νὰ δὰ ἡ ὥρα! μᾶς φοβερίζει κι' ὅλας! εἶπεν ἡ Βερτράνδαινα.

— Ἀ! ἂν θαρρῇ πώς τηνε φοβᾶμαι, εἶπεν ἡ Μουρμούρα, ξέρω ἐγὼ τὸ μέσον νὰ την κάμω νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Τὸ μαντεύω, εἶπεν ἡ ἄλλη.

— Φτάνει νὰ τους κόψωμε τὸ σιτηρέσιον, νά! Τὸ κατάλαβες;... Θὰ παίξῃς τοὺς *Ξεκουτιάρηδες* ἢ θὰ πᾷς ἀλλοῦ νὰ 'βρῇς φαγί. Καί σου δίνω τὸν λόγο μου, οὔτε ἐσύ, οὔτε τὰ δυὸ κουτσούβελα, οὔτε ὁ Γέρος δὲν θὰ δοῦνε τὴν κόρα τῆς φραντζόλας μας, πρὶν 'πῆτε τὸ ναί.

—Ἂν ἔχουν κ' οἱ ἄλλοι ὅσην θέλησιν ἔχω ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, θὰ νηστέψουν πολὺν καιρὸ τὸ ἄσπρο σας ψωμάκι.

Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία διευθύντρια. Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πώς σας ἔκαμα νὰ κερδίσετε ὁλόκληρη προμήθεια, αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Δὲν ἀπαιτῶ ὅμως τίποτε· δὲν ἐζητιάνεψα ποτέ μου, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς ἐπείνασα καὶ κάτι παραπάνω... διότι ἐπεινοῦσε καὶ ὁ Γέρος. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας Θεὸς γιὰ τοὺς καλούς.

— Καὶ ἕνας διάβολος γιὰ τοὺς κακούς, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία εἶχε συγκρατηθῆ ἕως τότε.

Ἅμα ἤκουσεν ἡ Μουρμούρα αὐτὰς τὰς λέξεις, ἔγεινε κατακόκκινη. Ἡ Γρατσιέλλα ἐπροσπάθησε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ἐνῷ ὁ Πετρογιάννης ἔσπρωξε τὴν ἀδελφήν του μὲ τὸν ἀγκῶνά του διὰ νὰ την ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Αἱ δύο προκομμένες κυράδες ἐκλείσθησαν εἰς τὸ τροχόσπιτο τῆς Βερτράνδαινας καὶ ὥραν πολλὴν ἐσυζητοῦσαν. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἠκούσθησαν καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἀνδρῶν των· καὶ ἡ συζήτησις δὲν εἶχε τέλος!

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, μέσα στὴν καμαρούλα τῆς Γρατσιέλλας, ἄλλο συμβούλιον συνεκροτεῖτο. Ὁ Γέρος, ἡ ἐγγονή του, ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ ἀδελφή του, συνεσκέπτοντο τί μέτρα ἔπρεπε νὰ λάβουν διὰ ν' ἀποφύγουν ἀξιοπρεπῶς καὶ τὰς κακὰς συμβουλὰς πού τους ἔδιδαν καὶ τὰς στερήσεις που ἐπρόκειτο νὰ τους ἐπιβάλουν.

Ἀπὸ τότε, δύο στρατόπεδα χωρισμέ να ἔγινεν ὁ θίασος: τέσσαρες καὶ τέσσαρες· τέσσαρες δυνατοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος: οἱ Μουρμούρηδες καὶ οἱ Βερτράνδοι· τέσσαρες ἀδύνατοι ἀπὸ τὸ ἄλλο: ὁ Γέρος καὶ τὰ παιδάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΔΙΑ ΤΟ ΨΩΜΑΚΙ

— Ποῦ εἶσαι, Μαργαρώ;

— Εἶμαι στὸ ἕκτο μέτρο. Θὰ κάμω δέκα ἀπόψε, ἕως τὲς ἑπτά.

— Ἔξοχα, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Δὲν θὰ πεθαίνωμε ἀπὸ σήμερα τῆς πείνας...

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ τα πουλήσῃ ὁ Πετρογιάννης τὰ πανεράκια μας.

— Μείνατε ἥσυχοι. Ξέρω σὲ ποιὸν θ' ἀποταθῶ.

— Ἀ! σὲ ποιόν;

«Στὴν καμαρούλα τῆς Γρατσιέλλας, ἄλλο συμβούλιον συνεκροτεῖτο.»
(Σελ. 324, στήλ. α'.)

— Μά... στὸν φίλον μου, τὸν βιβλιοπώλην.

— Καὶ πιστεύετε νὰ τ' ἀγοράσῃ;

— Εἶμαι βεβαία. Διότι θά του γράψω ἕνα γράμμα ἐπεξηγηματικό. Καὶ ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος δὲν θὰ μ' ἀφίσῃ στὰ στενά.

Πραγματικῶς, μόλις εἶδαν ὅτι τους ἐφοβέριζεν ἡ πεῖνα, ἔπιασαν τὴν ἐργασίαν οἱ δουλευτάδες μας. Ἡ Γρατσιέλλα εἶχε τρέξῃ μὲ τὴν Μαργαρὼ εἰς ἓν ἀνθοπωλεῖον, καὶ εἶχεν ἀγοράσῃ μὲ τὸ τελευταῖον φράγκον που εἶχεν ἀκόμα, δύο δεμάτια ψαθὶ γιὰ πλέξιμο.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν ἀνθοπώλην, νὰ μας το πωλήσετε ὅσον ἠμπορεῖτε φθηνότερα, διότι τὸ θέλομεν γιὰ νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ βγάλωμε τὸ ψωμί μας.

— Ἀλήθεια τὸ λές, μικρούλα; Ἢ μήπως σ' ἔστειλε νὰ το ἀγοράσῃς κανένας περιβολάρης γιὰ νὰ δένῃ μάτσα τὰ ἄνθη του;

— Ὄχι, κύριε· τὸ θέλομε γιὰ νὰ κάνωμε πανεράκια...

Ἐνῷ ἔκαμνεν ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις ὁ ἀνθοπώλης, ἀπὸ μέσα του ἐσκέπτετο: «Μὰ ποῦ τα εἶδα ἐγώ, αὐτὰ τὰ παιδιά...» Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσεν:

— Ἔχω κ' ἐγὼ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σας. Εἶσθε ἀπὸ ἐδῶ;

— Εἴμαστε περαστικοί, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα, εὐγενῶς μὲν ἀλλὰ χωρὶς πολλὰ λόγια· θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μας 'πῆτε, κύριε, πόσο κάνουν αὐτὰ τὰ δύο δεμάτια;

— Ἐνάμισυ φράγκο γιὰ τοὺς ἄλλους, ἕνα γιὰ σᾶς, ὡμορφοῦλές μου.

—Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε· ἂν καμμιὰ φορὰ ἠμπορέσω νὰ σας εὐχαριστήσω διαφορετικά, θὰ το κάμω μὲ τὴν καρδιά μου. Σᾶς χαιρετῶ, κύριε.

Ὁ ἔμπορος συνώδευσε τὰ δύο κοριτσάκια ἕως τὴν θύραν του, ψιθυρίζων μέσα στὰ δόντια του:

— Νοί, κάπου σας ἔχω 'δῆ καὶ προτήτερα!

— Μαντεύεις βέβαια ποῦ μας ἔχει 'δῆ, εἶπεν ἡ Μαργαρὼ πρὸς τὴν σύντροφόν της, ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον.

— Πῶς ὄχι; στὸ θέατρον. Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ μᾶς εἶπε πῶς ἔχει κορίτσια τῆς ἡλικίας μας.

— Λοιπὸν τότε, γιατὶ νὰ μήν τοῦ το 'ποῦμε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Ἐγώ, εἶχα μιὰ ὄρεξι νὰ το πῶ! Τουλάχιστον, ἅμα λέμε στὸν κόσμο πῶς εἴμαστε ἠθοποιοὶ σὲ θέατρο, μᾶς νομίζουν κάτι τι, ἐνῷ ἔτσι...

— Ἔτσι ἀποδεικνύομεν πῶς ξέρομε νὰ κρατοῦμε λόγια καὶ τὴ θέσι μας, ἀπήντησεν ἡ Γρατσιέλλα μὲ γλυκὺν τόνον. Μὲ τὴν σιωπὴν κάμνει κανεὶς καλλιτέραν σύστασιν τοῦ ἑαυτοῦ του...

Καὶ ἔπειτα, ἀλλάζουσα θέμα συνομιλίας, ἐπρόσθεσε:

— Θ' ἀρχίσωμε τώρα τὴν ἐργασία μας, χωρὶς νὰ χάνωμε τὸν καιρό μας.

Καὶ τὰ δύο κορίτσια ἐπέστρεψαν πρὸς τοὺς ἄλλους δύο, οἱ ὁποῖοι τα ἐπερίμεναν.

Ἡ ἐργασία διενεμήθη ὡς ἑξῆς: Ὁ Γέρος που ἦτο πολὺ ὑπομονητικός, ἔδενε μαζὶ τὲς ἄκρες τοῦ ψαθιοῦ ἡ Μαργαρὼ μὲ ἕνα κροσὲ καὶ ἕνα μικρὸ διχάλι ἔπλεκε τὴν ψάθαν, ἡ Γρατσιέλλα τὴν ἐμάζευε καὶ ἔδινε τὸ σχῆμα, καὶ ὁ Πετρογιάννης θὰ ἐπήγαινε νὰ πουλήσῃ τὰ καλαθάκια.

Ἡ Μαργαρώ, ὅταν ἡ Γρατσιέλλα της ἔδειξε πῶς νὰ πλέκῃ τὴν ψάθαν διὰ νὰ γίνωνται ἀπὸ αὐτὴν κομψὰ καλαθάκια, μὲ τόσον ζῆλον ἔπιασε τὴν ἐργασίαν, ὥστε εἰς διάστημα τεσσάρων ὡρῶν εἶχε κάμῃ κι' ὅλας ἓξ μέτρα ψάθας. Τότε ἡ φίλη της ἐκάθησε κ' ἔγραψε τὸ γράμμα της πρὸς τὸν βιβλιοπώλην καὶ ἐπεφόρτισε τὸν Πετρογιάννην νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Κύριε καὶ φίλτατε εὐεργέτα,

«Θέλουν νὰ μας βάλουν νὰ παραστήσωμεν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄσχημα ἔργα, που δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τα ἐγκρίνετε σεῖς. Πρὶν κάμω τὴν ἀπόφασίν μου, θέλω νὰ σας συμβουλευθῶ. Ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ὅλας τὰς συμβουλάς σας καὶ ὅλας τὰς ὑποσχέσεις μου. Μοῦ εἶπαν: «Ἂν δὲν ὑποχωρήσῃς, δὲν ἔχει ψωμί.» Λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἐργαζόμεθα διαφορετικὰ διὰ νὰ το κερδίσωμεν, κατασκευάζομεν καλαθάκια.

«Ἴσως δύνασθε νὰ μας ὑποδείξετε μερικὰ σπίτια διὰ νὰ πωλήσωμεν ἀπὸ τὰ καλαθάκια μας.

«Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἔλθω μόνη μου νὰ σας εἰπῶ ὅλα αὐτά· ἀλλὰ τὸ σπίτι σας εἶνε παραπολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔχομεν τὸ θεατράκι μας, καὶ θὰ ἔχανα παραπολὺν καιρόν, καὶ τώρα ὁ καιρός μας εἶνε χρήματα.

«Καὶ ἔπειτα, εἶνε ἀκόμη ἄλλος ἕνας λόγος, τὸν ὁποῖον μαντεύετε· ἐσεῖς εἶσθε τόσον καλός, καὶ θά μου προσφέρατε μερικὰ χρήματα· καὶ .. τὸ γνωρίζω ἐγώ... ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶμαι ὑπερήφανη, καὶ δὲν θά τα ἔπερνα! Ἂν δέν τα καταφέρωμεν νὰ μας ἀγοράζουν τὰ καλαθάκια μας, θά σας παρακαλέσω νὰ μου ἐπιστρέψετε τὸ βιβλιάριον τοῦ ταμιευτηρίου, πού σας ἔδωσα νὰ μου φυλάξετε, καὶ θὰ το βάλωμεν ἐμπρὸς περιμένοντες νὰ ἔλθουν καλλίτεραι ἡμέραι.

« Ἡ εὐγνώμων προστατευομένη σας
«*Γρατσιέλλα.*»

Ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πετρογιάννην, ἐνῷ ἀπὸ τὰ στήθη της ἔβγαινε βαθὺς στεναγμός.

— Ὡς νὰ μας ἔλθῃ ἀπάντησις, εἴμαστε τώρα χωρὶς πεντάρα! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Δὲν ἔχετε πιὰ χρήματα, τῆς εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καὶ γι' αὐτὸ στενοχωριέσθε; Ἀ! μάλιστα!

Καὶ παίρνει δρόμον ἡ Μαργαρὼ κατὰ τὸν κρυφῶνά της. Ὁ Πετρογιάννης μιλιά! — διότι ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἰδέαν τῆς Μαργαρῶς.

— Ὄχι ἀλλοίμονον! δὲν ἔχω πιὰ πεντάρα, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Ἅμα μοῦ περισσεύῃ κανένα πεντόφραγκο, τὸ στέλλω στὸν καλόν μου τὸν βιβλιοπώλην, καὶ αὐτὸς τὸ βάζει εἰς τὸ ταμιευτήριον διὰ λογαριασμόν μου. Μοῦ εἶχε κάμῃ τόσας συστάσεις νὰ κάμνω οἰκονομίαν καὶ νὰ φυλάξω ἔτσι τὰ χρήματά μου, ὥστε γιὰ τίποτε στὸν κόσμον δὲν ἤθελα νὰ το παραλείψω.

— Νά, τι χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν πεθάνωμε τῆς πείνας, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία ἐπέστρεψε τρεχάτη καὶ εὔθυμη.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν μαύρη κάλτσα, τὴν ὁποίαν ἐκουδούνισε διὰ ν' ἀκουσθῇ τὸ περιεχόμενόν της.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατοῦς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΔ'.

Τί νὰ συμβαίνῃ; ... Κ' ἐρωτᾶτε; Δὲν θυμᾶσθε λοιπὸν τὴ συμφωνία ποῦ ἔκαμε ὁ Ἀρχικυνηγὸς τοῦ Βασιλέως μὲ τοὺς δύο λευκοὺς σχοινοδάτας; Δὲν θυμᾶσθε πού τους ὑπεσχέθη νὰ γεμίζῃ τὰ κυνηγετικά τουφέκια μόνο μὲ μπαροῦτι χωρὶς σφαῖρες καὶ χωρὶς σκάγια;

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς λοιπὸν κρατᾷ σὰν τίμιος ἄνθρωπος τὴν ὑπόσχεσί του· κ' ἔτσι οἱ τουφεκιὲς τοῦ Κουκουμπιμπῆ εἶνε ἀκίνδυνες, σὰν νὰ πέφτουν στὸν ἀέρα.

Ὁ Βασιλεὺς τὸ παρετήρησε, παραξενεύθηκε, καὶ εἶπε στὸν Ἀρχικυνηγό, ποῦ μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ γέλια:

— Περίεργο πρᾶγμα! Τί ἔπαθα σήμερα; Ρίχνω, ρίχνω καὶ ἀκόμη δὲν ἐσκότωσα τίποτε!

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς ἐσώθηκε ἀπὸ μιὰ δύσκολη ἀπάντησι. Διότι ἐκείνη ἴσα-ἴσα τὴ στιγμή, ἐφάνηκε ἀπὸ μακρυὰ ἕνας ἐλέφας.

— Νά, νά! Μεγαλειότατε! ἐφώναξε ὁ Ἀρχικυνηγός. Ἕνας ἐλέφας!

— Ποῦ εἶνε; ἔκαμεν ἔξαλλος ὁ Κουκουμπιμπῆς. Ἀ! νά τος! τὸν εἶδα! Καλῶς μού τον τὸν φιλαράκο! Ἔλα, γρήγορα! Δός μου δῶ μιὰ καραμπίνα! Μιὰ μεγάλη καραμπίνα, γεμάτη ἕως τὴ μπούκα! Γρήγορα!

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς τοῦ ἐπαρουσίασε ἀμέσως ἕνα τρομπόνι γεμάτο ὡς τὴ μπούκα, — ἀλλὰ πάντα μὲ μπαροῦτι, — καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐπῆρε ψηλαφητά, μὲ τὸ πρόσωπο πάντα γυρισμένο πρὸς τὸν κάμπο, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν πολυπόθητο ἐλέφαντα.

Καὶ εἶχε μιὰ συγκίνησι! Τὴν συγκίνησι ἐκείνη ποῦ αἰσθάνεται κάθε ἀληθινὸς κυνηγὸς στὴν κρίσιμη ὥρα...

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΑΕΡΙΝΗ ΝΥΜΦΗ

Ὅταν ὁ μικρὸς Δῆμος ἔτρωγε μὲ ἡσυχίαν καὶ τάξιν εἰς τὸ τραπέζι, τὸ βράδυ, ἐγύριζε κ' ἔλεγε εἰς τὴν μαμά του·

— Μητεροῦλά μου καλή, μὴ στείλῃς τὸν Δῆμο ἀπὸ τώρα νὰ κοιμηθῇ, παρὰ ἄφισέ τον νὰ δῇ τὸ φεγγάρι.

Ἡ μητέρα ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτύλιγε καλὰ μὲ τὸ ἐπανωφόρι του, διὰ νὰ μὴν ἁρπάξῃ κανένα κρυολόγημα μὲ τὴν βραδυνὴ δροσιά, τοῦ ἄνοιγε τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ὁ μικρὸς μας Δῆμος, ἀντὶ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παίζῃ, ὅπως ἔκαμνε τὴν ἡμέραν, ἐσταύρονε σοβαρώτατα τὰ χέρια του 'πίσω στὴν ράχιν, καὶ μὲ τὴν μύτην του ὑψηλά, ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

Τὰ ἄστρα, τὰ λαμπρὰ καὶ ἀμέτρητα, τὸν ἐμάγευαν· ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τὰ μαζεύσῃ καὶ νὰ κάμῃ μὲ αὐτὰ μίαν φωτεινὴν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν μητεροῦλά του· διότι τὰ ἐνόμιζε πῶς ἦσαν λουλούδια τοῦ οὐρανοῦ.

Τοῦ κάκου ἐσκάλωνε καμμιὰ φορὰ καὶ ἀνέβαινε στὰ δένδρα τοῦ κήπου διὰ νὰ τὰ φθάσῃ· τὰ φωτεινὰ λουλούδια ἐφαίνοντο τότε ἀκόμη μακρύτερα.

Τὸ καλοκαῖρι, ὅταν ἦτο φρόνιμο παιδάκι τὴν ἡμέραν, ἐπερίμενε τὸ βράδυ τὸ φεγγάρι ὡς ἀνταμοιδὴν τῆς εὐταξίας του. Ὅταν τὸ ἔβλεπε νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἡμισελήνου, ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του ἀπὸ τὴν χαράν του καὶ τὴν ἐκαμάρονε ποῦ ἐπροχωροῦσε ἀργὰ-ἀργὰ εἰς τὸν οὐράνιον περίπατόν της.

Ἡ χαρά του ὅμως δὲν εἶχεν ὅρια, ὅταν ἡ σελήνη φουσκωτὴ καὶ στρογγυλή, σὰν μεγάλο ἀσημένιο πεπόνι, ἀνέβαινε ὡς νὰ την ἐτραβοῦσαν μὲ ἕνα ἀόρατον σπάγον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Κύτταξε τὶ ὡραῖος γλόμπος! τοῦ εἶχαν εἰπῆ κάποτε.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ λάμπα του; πῶς φέγγει;—εἶχεν ἐρωτήσῃ.

Τώρα ὅμως δὲν τον ἐγελοῦσαν. Δὲν ἐπίστευε πιὰ πῶς ἦταν γλόμπος... Ἀλλὰ τί ἦταν ἄρα γε: πεπόνι ἢ γυναῖκα;

Καθὼς τὴν ἐκύτταζε, ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπεν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀσημένιο πρόσωπον τὰ χαρακτηριστικὰ παχουλῆς γυναίκας, χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα κάθε βράδυ κ' ἐγίνοντο ὡραιότερα καὶ καθαρώτερα.

Ἕνα βράδυ, συννεφάκια στενόμακρα καὶ πουπουλένια ἔπαιζαν τὸν κρυφτὸ μὲ τὸ φεγγάρι, καὶ ὁ Δῆμος τὰ ἐζήλευε ποῦ εἶχαν αὐτὰ τὴν ἄδειαν νὰ παίζουν καὶ νὰ διασκεδάζουν μ' ἕνα πρᾶγμα τόσον ἄπιαστο καὶ τόσον μακρυνό. Ἔξαφνα, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ συννεφάκια, ἀσημένιες ἀκτῖνες ἐχύθησαν καὶ ἦλθαν καὶ ἀκκούμπησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀγοράκι μας. Ἦσαν σὰν σκάλα φωτεινὴ ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκάλαν εἶδεν ὁ Δῆμος νὰ κατεβαίνῃ ἕνα πλᾶσμα ἐλαφρὸ σὰν φύσημα, μὲ φορέματα λεπτὰ σὰν τὸν ἀχνό, καὶ μὲ πρόσωπο φωτεινὸ καὶ γλυκὸ σὰν τῆς σελήνης.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδάκι μου, εἶμαι ἡ Ἀέρινη Νύμφη, καὶ τὸ παλάτι μου εἶνε ἐκεῖ ψηλά, σ' ἐκεῖνο τὸ μαργαριταρένιο ἄστρο. Θέλεις νὰ πετάξῃς καὶ νὰρθῇς μαζί μου; Θά σου δείξω πράγματα ποῦ βλέπεις στ' ὄνειρό σου κάθε βράδυ.

Καὶ καθὼς ἔλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ νύμφη ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδάκι. Ὁ Δῆμος, γονατευμένος καὶ ἐνθουσιασμένος, δὲν αἰσθάνεται πλέον τὸ σῶμά του, καὶ θαρρεῖ πῶς τοῦ ἐφύτρωσαν ἔξαφνα ἄσπρα πτερά, καὶ πετᾷ.

Τὸ σπίτι των, ὅπου φέγγει ἀμυδρὰ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ὁ ὡραῖός των κῆπος, ἡ πολιτεία μὲ τὰ κεραμίδια της, ὅλα χάνονται βαθυὰ εἰς τὴν ἄβυσσον· καὶ τὰ μάτια των δὲν βλέπουν τὴν γῆν εἰς τὸ τέλος.

— Κύτταξε, παιδάκι μου, εἶπεν ἡ Ἀέρινη Νυμφη, μὲ μιὰ φωνὴ σὰν κρυσταλλένια, περνοῦμε τὰ σύννεφα.

Καί, καθὼς περνοῦν, τὰ σύννεφα ἀνοίγουν, σχίζονται καὶ πάλιν ξαγκλείουν καὶ γυρίζουν χορευτὰ κάτω ἀπὸ τὸν Δῆμον, χωρὶς ν' ἀκούωνται διόλου.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδάκι μου. Αὐτὲς αἱ σπίθες ποῦ πέφτουν σὰν βροχὴ ἐκεῖ κάτω, εἶνε κομμάτια ἀπὸ ἄστρα· δύο μακρυνὰ ἀστράκια, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζαν, ἐκτυπήσανε μεταξύ των, καὶ πόσον δυνατὸς ἦτον ὁ κτύπος, ὥστε ἔβγαλαν σπίθες. Καὶ τώρα αὐτὲς αἱ σπίθες ἔγιναν διάττοντες ἀστέρες, καὶ τρέχουν γρήγορα στὴν γῆν, γιὰ νὰ φιλήσουν στὸ μέτωπο τὰ ὀρφανὰ παιδιά, ποῦ δὲν ἔχουν πιὰ μητέρα... Νὰ καὶ ὁ Κρίνος, μὲ τὸ δακτυλίδι του... Νὰ καὶ ὁ Αὐγερινός, ποῦ μὲ τὸ φῶς του διώχνει τοὺς λύκους γιὰ νὰ μὴν τρῶνε τὰ ἀρνάκια. Νὰ καὶ ὁ Ἄρης ποῦ ἔχει κἄτι ἀνθρώπους μὲ μάτια μεγάλα σὰν γλόμπους τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Μά, νὰ καὶ ἡ δική μου χώρα, ἡ Σελήνη. Κύτταξε τὸ παλάτι μου. Εἶδες ποτέ σου ἄλλο ἔτσι ὤμορφο;

Βλέπει τὸ παιδάκι, καὶ μένει ἐκστατικόν! Τὸ παλάτι εἶνε σκαλιστὸ ὅλο ἀπὸ ἕνα πελώριο διαμάντι, καὶ οἱ τοῖχοι του εἶνε στολισμένοι μὲ ἄνθη ἀπὸ ρουμπίνια καὶ ζαφείρια καὶ σμαράγδια καὶ περουζέδες... Παιδάκια φορεμένα μὲ ροῦχα ἀπὸ ροδόφυλλα ἔρχονται, καὶ προσφέρουν εἰς τὸν καλεσμένον ὡραῖα ὀπωρικὰ καὶ γλυκύτατα γλυκίσματα, καὶ κατόπιν ἀρχίζουν μαζί του τὸν χορόν. Ὁ Δῆμος δακρύζει ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν.

— Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔχεις στὰ μάτια σου; τὸν ἐρωτοῦν τὰ παιδάκια.

— Δάκρυα...

— Δάκρυα; Ἐμεῖς δὲν τα ξέρομε...

Καὶ ὁ Δῆμος ἐξυπνᾷ, τὴν στιγμὴν ποῦ γλυκοχαράζει. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, καὶ βλέπει τὸ κρεββατάκι του καὶ τὴν καμαροῦλά του, καὶ ἀρχίζει τὰ κλάμματα...

Ἀπὸ τότε, κάθε βράδυ, ὅταν ἡ φωτεινὴ σελήνη προβαίνει εἰς τὰ οὐράνια, ὁ Δῆμος περιμένει τὴν Ἀέρινην Νύμφην. Ἀλλά, παιδάκια μου, αἱ νύμφαι καὶ αἱ νεράϊδες μόνον μίαν φορὰν φανερόνονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Δῆμος ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν ξαναδῇ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

— Μά, Τότο μου, δὲν τὰ τρώγουν ἕνα-ἕνα τὰ ἀχλάδια...

— Μά, Νίνα μου, δύο-δύο δὲν μπορῶ. . . δὲν τὰ χωρεῖ τὸ στόμα μου...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὔγου τοῦ Μονσοπράνου.

* * *

Μεταξὺ Ἀγάπης καὶ Ἀνανίᾳ.

Ἀγάπη: — Ἄχ! Ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἔδωσε νὰ τῆς ράψω αὐτὸ στὴ μηχανή, καὶ μηχανὴ δὲν ἔχω... Τί νὰ κάμω;

Ἀνανίας: — Ἐκατάλαβα! Εὑρίσκεσαι εἰς ἀμηχανίαν...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου

* * *

Εἰς τὸ Τηλέφωνον, συνομιλοῦν δύο φίλοι.

— Κώστα, πάρε μίαν στάσιν ὁποιαν θέλεις καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ 'πῶ ἀπὸ δῶ πῶς στέκεσαι.

Ὁ Κώστας λαμβάνει μίαν στάσιν παράδοξον καὶ φωνάζει:

— Ἔλα, Μῖκο, μάντευσε πῶς στέκομαι;

Καὶ ὁ φίλος του ξεκαρδισμένος:

— Σὰν βλάκας!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Λύσεων**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 36ον φυλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων** τοῦ 1905. (Ἴδε τοὺς ὅρους εις τὸ 26ον φύλλον.)
4. — **Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας**, λήγει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)
5. — **Εἰκοστὴ Κυριακή**, λήγει τὴν 1 Ὀκτωβρίου (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 39ον φυλλάδιον.)

☞ *Δίαν προσοχῶς τἀποτελέσματα τῶν ληξάντων Διαγωνισμῶν: Λύσεων, (Ἀπριλίου - Ἰουλίου) καὶ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν *Νίκον Κατερινόπουλον*, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1902 μέχρι σήμερον ἔλαβεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμοὺς (Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας, Ποιήματος, Φωτογραφίας, Μεταφράσεως, Ἀσκήσεων καὶ Κυριακῆς,) Βραβεῖα καὶ Ἐπαίνους ἰσοδυναμοῦντα μὲ τὴν μονάδα.

Ὁ *Νίκος Κατερινόπουλος* δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους τῆς δραχμῆς διὰ τὸ Ἄθρόον βραβεῖον, καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

38.— Ὁ *Θερινὸς Οὐρανὸς* μοῦ γράφει ὅτι ἐν Ἀλατσάτοις τῆς Μ. Ἀσίας ὑπάρχει πτωχὸν παιδίον πολὺ φιλόμουσον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ παρὰ πολὺ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ περιοδικόν μας. Ἴσως κάνεις ἀπὸ τοὺς εὐπόρους συνδρομητὰς νὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἐγγράψῃ εἴτε ἀπὸ τώρα, εἴτε διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. (Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ.)

Ἔληξε καὶ ἡ Γ' τριμηνία καὶ πολλοὶ τῶν φίλων μου, ἐκτὸς τῆς ὑποχρεωτικῆς σημειώσεως, εἶχαν τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλουν καὶ γενικὴν στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων τῆς Τριμηνίας αὐτῆς. Εὐχαριστῶ λοιπὸν τὸν *Ἄσπρον Ἀράπην*, τὸν *Μαραμένον Μενεξέν*, τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, τὸν *Οὔγου τοῦ Μονσοπράνου*, τὸ *Ἄρμα τῆς Νίκης*, τὸν *Πομπαῖον Ἑρμῆν* καὶ τὸν *Αἴλιον Ἀριστείδην* — ἕως τώρα αὐτῶν ἔλαβα,— διὰ τοὺς κόπους που ἔκαμαν διὰ νὰ μὲ βοηθήσουν.

Ἔλαβα τὴν συνδρομήν σου, *Ἀνθοῦσα Νεότης* [Ε], διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος 1906. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην προθυμίαν· πραγματικῶς ἔσπευσες πολὺ ἐνωρὶς νὰνανεώσῃς τὴν φιλίαν μας. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἡ πρώτη. Εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 1906 εἶνε ἤδη γραμμένοι δεκατρεῖς· ὥστε εἶσαι ἡ δεκάτη τετάρτη. Τὸ ἐπερίμενες αὐτό; ἀπὸ τώρα;... Καὶ ὅμως!

Καὶ ἔχει ἐρώτημα, *Κερκυραϊκὸ Ροδάκινο* [Ε], ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ γνωρίσω προσωπικῶς ἕνα παλαιὸν καὶ πιστὸν φίλον μου σὰν ἐσέ; Βραβεῖον ἔστειλα.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον μοῦ διηγεῖται ἡ *Ναυσικᾶ* [ΕΕ], ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλείψεως: Μίαν φορὰν ποῦ ἔγινε πάλιν ἔκλειψις ἡλίου, οἱ χωρικοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Κ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε: «Ἔχω ἕνα φράγκο· δὲν πάω νὰ τὸ χαλάσω, μὴ χαλάσῃ ὁ κόσμος καὶ πάει χαμένο;»

Τὰ πράγματα τῆς *Ἀγνῆς Ψυχῆς* [Ε] φέτος τῆς ἦλθαν ἀνάποδα. Ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸ καλοκαῖρι εἶχαν διακοπάς, αὐτὴ εἶχε τὰ περισσότερα μαθήματα. Διότι ἑτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ τὸ Ἀρσάκειον. Ἀλλ' ἐνῷ ἦταν ἕτοιμη, ἀρρώστησε τὴν τελευταίαν ὥραν καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας... Τί κακοτυχία! Τῆς εὔχομαι τοῦ χρόνου νὰ εἶνε εὐτυχεστέρα.

«Αὐτὴ ἡ Κυριακή σου,— μοῦ γράφει τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕ], — εἶνε μοναδικὴ μέχρι τοῦδε, καὶ νὰ ἰδοῦμε μήπως μείνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ δὲν κατορθωσῃ καμμία ἄλλη νὰ τὴν ὑπερβῇ.» Αὐτό, ὄχι! Ὅσον ὡραία καὶ ἂν ἦτο ἡ ΙΘ' Κυριακή, αἱ ἄλλαι θὰ εἶνε καλλίτεραι.

Μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Τζὼν Μπούλλ* [ΣΕ] καὶ μὲ ἀπεζημίωσε διὰ τόσον καιρὸν σιωπῆς. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ εἶσαι τεμπέλης καὶ θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα. Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ χαράκωμα τοῦ χαρτιοῦ σου, ποῦ σὲ ἀναγκάζει νὰ γράφῃς τὲς ἀράδες δυὸ-δυό, μ' ἔκαμε στὴν ἀρχὴ νὰ νομίσω ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἔμμετρος. Κ' ἔλεγα μέσα μου μὰ τί στίχοι εἶνε αὐτοί;...

Ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* [ΕΕΕ] μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Τί ποιητικὰ ποῦ μοῦ το περιγράφει, — καὶ ἂς μὴν εἶνε ποιητὴς σὰν μερικοὺς φίλους του. Ξεύρετε ὅμως κ' ἕνα ἄλλο; Εἶνε ὁ μέλλων βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας, καὶ μετριοφρονῶν λέγει: «Ἂς με χαίρωνται ἀπὸ τώρα! τέτοιο παλαβὸ βουλευτὴ πρώτη φορὰ θὰ ἰδοῦν — ἐκτὸς ἂν φρονιμέψω ἕως τότε.» Μὰ τὸ ἐλπίζω..

Κοινὸν ψευδώνυμον μετὰ τῆς φίλης σου εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς, *Νηρηΐς τοῦ Πηνεοῦ*. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ πληρώσετε δρ. 2 (ἀπὸ 1 δρ. καθεμία) καὶ συγχρόνως θά μου δηλώσετε μὲ τί διεύθυνσιν θά σας στέλλω τἀπευθυνόμενα πρὸς τὸ κοινόν σας ψευδώνυμον τετράδια.

Διὰ τὴν 20ὴν Κυριακὴν πρώτη-πρώτη μοῦ ἦλθε ἡ ἀπάντησις τοῦ *Φωτὸς τῆς Νυκτός*, τὸ ὁποῖον ἀσπάζομαι. Ἔπειτα... βροχή, ποῦ δὲν ἔχει τελειωμόν. Χμ! κανεὶς βλέπω δὲν φοβᾶται τὰ ποντίκια...

Πῶς, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [ΕΕ]; Καὶ ἡ Εὔθημος Μνεία εἰς τὴν Κυριακὴν εἶνε κάτι τί, καὶ πέρνει καὶ εὔσημα. Συλλογίσου πόσοι δὲν πέρνουν οὔτε Εὔθημον Μνείαν, ἐξ αἰτίας...τῶν ἐπεισοδίων. Αὐτὰ νὰ πῆς εἰς τὴν *Κρεόλην* διὰ νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ ξαναπαντήσῃ. — Διὰ τὸ ἄλλο που γράφεις ὅτι σ' ἐβαρέθηκα ὅτι μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαί σου καὶ τὰ λοιπά.. ἔ! προτιμῶ νὰ σωπάσω.

Πράγματα καὶ θαύματα, στίχους καὶ πεζά, γραψίματα καὶ ζωγραφίσματα, μοῦ ἔστειλεν ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [5Ε] αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Μὰ τὸ καλλίτερο ξεύρετε τί εἶνε; Κάτι εὐφυέστατα Παιδικὰ Πνεύματα. Θὰ τὰ δημοσιεύσω καὶ θὰ τὰ ἰδῆτε.

Ὁ *Οὔγος τοῦ Μονσοπράνου* [ΕΕ] ἔκαμεν ἕνα περίεργον λογαριασμόν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους λέγει, ἕως τώρα ἀπονεμήθησαν 4733 Εὔσημα. Λοιπόν, ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ γράψωμεν τὰ [Ε] αὐτὰ τὸ ἓν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, θὰ ἐκάμναμεν μίαν στήλην ὑπερβαίνουσαν κατὰ τὸ ὕψος τὴν ἐν ὁδῷ Σταδίου οἰκίαν Καλαμάρη. Πῶς σᾶς φαίνεται;

Ἰδαῖε Δάκτυλε,[5Ε] σὲ παρέλειψεν ὁ τυπογράφος. Ἡ μετάφρασίς σου ἦτο σημειωμένη διὰ Β' Ἔπαινον, μὲ πέντε Εὔσημα, — τὰ ὁποῖα καὶ σοῦ σημειόνω ἐδῶ.

Τὸ *Ἄρμα τῆς Νίκης* [5Ε] καὶ ὁ *Τώνης Βερῖκος* [3Ε], εἶδαν τὴν «Κατοχήν», τὸ ἔξοχον δρᾶμα τοῦ κ. Βώκου καὶ μοῦ γράφουν ὡραιοτάτας ἐντυπώσεις. Εἶνε πραγματικῶς ἕνα ἐθνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐνθουσιάζει καὶ συγκινεῖ βαθύτατα τοὺς θεατάς. — Καὶ ὁ «Μικρὸς Λόρδος» ἐπαίχθη εἰς τὴν Νεάπολιν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, καθὼς ἀκούω.

Διὰ τὴν μετοικεσίαν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, ὁ *Ἄσπρος Ἀράπης* [3Ε], μοῦ ἔστειλε μίαν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ μίαν χαριτωμένην γελοιογραφίαν. Τί κρῖμα νὰ μὴ μοῦ την ἔστελλε νωρίτερα νὰ την δημοσιεύσω! Εἶνε τόσον ὡραία, ποῦ ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν φυλάξω διὰ τοῦ χρόνου.

Ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* [3Ε] ἠύρε τὴν αἰτίαν τῆς νόσου διαπλασίτιδος. Εἶνε, λέγει, ἀπὸ τὸ πολύ. . . μέλι ποῦ περιέχουν τὰ φύλλα μου. Καὶ αὐτὴ τώρα ὑποφέρει. . . Προπάντων ὅταν διαβάζῃ τοὺς «Ἀκολούθους» καὶ τὸ «Τροχόσπιτο» καὶ δὲν εἰξεύρει ποῖον ἀπὸ τὰ δύο νὰ προτιμήσῃ, σὰν τὸ παιδάκι ποῦ τὸ ρωτοῦν ποιὸν ἀγαπᾷ πιὸ πολύ, τὸν μπαμπᾶ ἢ τὴν μαμμά;—Ξέρω ὅμως ἕνα παιδάκι ποῦ ἀπεκρίθη: «Καὶ τοὺς δύο πιὸ πολύ!»

Πολὺ ὡραῖαι αἱ ἐπιστολαί σου, *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* [3Ε]. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατῶ τέτοιους λογαριασμούς· ἐὰν δὲν μοῦ ἔγραφες ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, δὲν σημαίνει ὅτι εἰμπορεῖς νά μου στείλῃς τὴν τρίτην ἑβδομάδα τρεῖς ἐπιστολάς. Φαντάσου ἐὰν δὲν μου ἔγραφε κανεὶς ἕνα χρόνο καί μου ἔστελλε διαμιᾶς πενῆντα δύο!!

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου σου, *Μελανῶπις* [ΕΕ], μοῦ φαίνεται περιττή. Εἰς τὴν πρώτην ἐρωτησίν σου ἀπαντῶ ναί, εἰς τὴν δευτέραν ὄχι. Γράφε μου λοιπὸν συχνότερα, καὶ ἂς λείψουν τὰ ἐπεισόδια.

«Τί ὡραία ποῦ ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τοῦ *Ναυάρχου Νέλσωνος!*» μοῦ γράφει ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* [ΕΕ]. Καὶ βέβαια ποῦ ἦτο ὡραία. Ἂν δὲν ἦτο, θὰ τὴν ἐδημοσίευε ὁ κ. Φαίδων; Ὅσον διὰ βραβεῖα, ἔχεις ἀκόμη καιρὸν· φθάνει νὰ ἔχῃς ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μικρὸς Λέσβιος* [Ε], *Πλάτανος τῆς Κηφισσιᾶς* [Ε], *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν* [ΕΕ], *Μικρὸς Φάντασιοκόπος* [ΕΕΕ], *Σιγὴ τοῦ Δάσους* [4Ε], *Σεληνολάτρις* [ΕΕΕ], *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι* [ΕΕ], *Ἑαρινὴ Ἑσπέρα* [Ε], *Εὐτυχὲς Μέλλον* [ΕΕΕ], *Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρις* [ΕΕΕ), *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [6Ε], *Ἐρυθρόδερμος* [ΕΕ], *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕ], *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [ΕΕ] *Χειμώνανθον* [ΕΕΕ], *Ἄρμα τῆς Νίκης* [5Ε] καὶ *Χαρὰ τῶν Γονέων* [Ε] κατενθουσιασμένη μὲ τὴν Κυριακήν μας, ὅπως ὅλοι.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Γαλανόλευκον Κῦμα* (++) καὶ *Τερψιθέαν* (Κ. Ν. Μ. καὶ μόνον ἀπὸ τὰ ὡραῖα ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ πόσην καλαισθησίαν ἔχεις· σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ ποῦ ἔγραψες πρῶτον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος* μὲ τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*, *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Ναυσικᾶν*, *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Πτερωτὴν Βαρκούλαν*—ὁ *Λίθῃ* μὲ τὴν *Ἴριδα*—ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Δάσος Φοινίκων*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἴμου*, *Λόφον τοῦ Γάνου* καὶ *Φιλόζωην Δαφνούλαν* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*, *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου*, *Συριανὴν Ξανθούλαν*, *Ἑσπερίαν Αὔραν* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων*— ὁ *Ρεμβασμὸς* μὲ τὸ *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος*, *Δούκισσαν τῆς Χίου*, *Μικρὸν Βιολιστήν*, *Τριπτόλεμον* καὶ *Συριανὴν Ἀκτήν*— ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸ *Χρυσοῦν Μῆλον* καὶ *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*— τὸ *Νηπενθὲς* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Ἀρταριάν*, *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* καὶ *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*—*Ἀνυβᾶς ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Χειμώνανθον*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, καὶ *Ὑψιπέτην Ἀετόν*— ὁ *Πομπαῖος Ἑρμῆς* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην* καὶ *Δοῦκα τῆς Ὕδρας*· — τὸ *Ἄρμα τῆς Νίκης* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Αἰθέρος*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Ναυσικᾶν*, *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*— τὸ *Φουρνέλλο* μὲ τὴν *Κινέζικην Κοτσίδαν*, *Ἀφραν*, *Θερινὸν Οὐρανόν*, *Τόξον τοῦ Φοίβου* καὶ *Ξεβιδωμένην*— ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Πτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Ἑσπερίαν Αὔραν* καὶ *Φρᾶ-Διάβολον*— ὁ *Κομπογιαννίης* μὲ τὸν *Κρόταλον*, *Χρυσοῦν Κάλυκα*, *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας*, *Χριστινὴν Παρθένον* καὶ *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ*— ἡ *Αὔρα τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Νῆσον*, *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι* καὶ *Ἰδαῖον Δάκτυλον*— ὁ *Τζὼν Μπούλ* μὲ τὸν *Ἄρην* καὶ *Ἡρωϊκὸ Ἀρκάδι*— τὸ *Σπίρτο Μονάχο* μὲ τὸν *Ἄγγελον Προστάτην*, *Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Μικρὸν Μπίκ*— ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸν *Ἐρυθρόδερμον*, *Πύργον τῆς Ἐλευθερίας*, *Κατσαρίδαν*, *Κόρην τοῦ Διὸς* καὶ *Κλαίουσαν Ἰτέαν*— ἡ *Ρέα Σιλβία* μὲ τὸν *Δραδοῦχον Ἥλιον*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Φίλην τῶν Ζῴων* καὶ *Λευκὴν Νύκτα*— ἡ *Πτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὴν

Ναυτοπούλαν τοῦ Αἰγαίου, Ξενιτευμένον Ναύτην, Ἄπελπιν Ναύτην καὶ *Ναύτην τῆς Προποντίδος* — ὁ *Ἐρυθρόδερμος* μὲ τὸ *Δάσος Φοινίκων, Ζαπίδα* καὶ *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* — ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὸν *Παγοδρόμον* καὶ *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* — ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Συριανὴν Ξανθούλαν, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ξανθὴν Φοίβην* καὶ *Πτερωτὴν Καρδίαν* — ὁ *Μικρὸς Φαντασιοκόπος* μὲ τὸν *Στόνον τοῦ Βορέου, Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα, Κυρίαν Δέν με Μέλει, Μουσουργὸν* καὶ *Οὐδένα* — ὁ *Θερινὸς Οὐρανὸς* μὲ τὴν *Ἀνασαν Ἑλλάδα, Νυκτοκόρακα, Γόρδιον* καὶ *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Σιγὴν τοῦ Δάσους, Σεληνολάτριδα, Ρέαν Σιλβίαν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*—

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Πεπρωμένον* (20 παράδων ὄθωμ. γραμματότημον καὶ ὄχι 10 πρέπει νὰ ἐσωκλείης εἰς κάθε τετράδιον) *Β. Στύλογλου* (ἔλαβα εὐχαριστῶ) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* ([Ε]), ὄχι· φέτος δὲν θὰ ἐκδοθῇ τόμος τῆς Βιβλιοθήκης μου) *Θεὰν τῆς Ἐλπίδος* (θὰ λάβῃς· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν· χαιρετίσματα εἰς τὰ ἀδέλφιά σου) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* (τόμον ἔστειλα· τὸ τετράδιον ἐπεστράφη κατὰ λάθος) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ναί, δυστυχῶς μερικοὶ κάμνουν αὐτὴν τὴν πλαστογραφίαν : σημειώνουν ψευδῆ ἡλικίαν, διὰ νὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν τάξιν ποῦ θέλουν· ἀλλὰ δὲν τοὺς *περνᾷ πάντοτε*. . .) *Κομπογιαννίτην, Θερινὸν Οὐρανόν, Νευρόσπαστον* (τὸ ὁποῖον τώρα εἶνε. . . καταστηματάρχης· ὥστε καὶ καταστηματάρχας ἔχω συνδρομητάς !) *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ· τὸ καϊμένο τὸ παιδάκι ! . .) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* ([ΕΕ] διατί ὄχι : εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πέρνῃ κ' ἕνα ξένον περιοδικόν, διὰ νὰ μανθάνῃ γλῶσσαν· τὸ κακὸν εἶνε νάφίνῃ τὴν Διάπλασιν χάριν τοῦ ξένου· αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι δὲν ἔχει μέσα του ἑλληνισμὸν φιλοπατρίαν·) *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* ([Ε] μοῦ εἶπαν ἕνα μυστικό : ὅτι εἶσαι. . . εἶσαι. . . ἕνα κομμάτι μάλαμμα· ἀλήθεια εἶνε ; τότε εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον!) *Διογένην τὸν Σινωπέα* (ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, ἀξίαν συστάσεως δὲν γνωρίζω· τὸ φύλλον πρὸς τὴν ἀδελφήν σου στέλλεται τακτικά) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* ([ΕΕ]· μὰ τί ἔγινες ; ἡ *θερινὴ* ἐπιστολὴ ὡραιοτάτη· περιμένω καὶ τὴν φθινοπωρινήν·) *Ρέαν Σιλβίαν* ([ΕΕ], ὄχι, ἐκεῖ ποῦ ἐρωτᾷς δὲν ἔχω συνδρομητάς·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (ποῦ ἐγέλασε πολὺ μὲ τοὺς ποντικοὺς τῆς Κυριακῆς· μὰ καὶ ποιὸς δὲν ἐγέλασε !) *Φίλην τῶν Ζῴων* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς διευθύνσεις·) *Βρυχώμενον Λέοντα* ([Ε], ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ 'πῶ ! τόσον σοβαρὰ ζητήματα δὲν καταπιάνομαι ἐγώ·) *Πτερωτὴν Βαρκούλαν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ποιητικὴν καὶ γλαφυρὰν περιγραφήν, ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) *Δόφον τοῦ Γάνου* (καλῶς ἦλθες !) *Ἀποικον Κερκυραῖον* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατέθελξε· συγχαρητήρια διὰ τὸν γάμον τοῦ θείου·) *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* ([3Ε], σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγορᾶς τῶν τόμων μου· καὶ ἡ εἰκονίτσα ποῦ ἐστόλιζε τὴν ἐπιστολήν σου, κομψοτάτη·) *Κυρίαν Σκαρφαλόσραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν τόσῳ πατριωτικὴν ἐπιστολήν· πῶς εἶνε τὸ καινούργιο σπίτι ; καλλίτερο ἀπὸ τὸ παλιό ;) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ([ΕΕ] διὰ τὴν «ἀλλόκοτην» ἐπιστολήν) *Πτερωτὴν Καρδίαν* ([ΕΕ] κατενθουσιασμένην μὲ τὰ «Τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γράντ» ποῦ εἶδεν εἰς τὸ θέατρον Παντοπούλου· ἡ ἀστρονομία, βλέπω, ἐξακολουθεῖ·) *Στόνον τοῦ Βορέου* (θά μου στείλῃς τώρα Ἀσκήσεις ; δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὸν Κανονισμόν; περίμενε ὅταν προκηρύξω διαγωνισμόν·) *Κατσαρίδαν* ([Ε], ποιὸ μ' ἐλύπησεν ἡ εἴδησις αὐτή· τί φοβερὰ πράγματα γίνονται εἰς τὸν κόσμον !) *Τραγανὸ Κεράσι* (ἔστειλα·) *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός*, (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω) *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* ([Ε] δὲν εἶσαι ὁ μόνος ξενητευμένος· ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, θὰ συνειθίσῃς·) *Λείριον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἔστειλα·) *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον* (ὁ ὁποῖος ἔκαμε νὰ μου γράψῃ δυὸ μῆνας· ἔτσι κάμνουν οἱ φίλοι;) *Πλανωμένην Ψυχὴν, Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα* (ἔλαβα τὸ τηλεγράφημα καὶ ἡ παραγγελία ἀνεστάλη·) *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* ([Ε] οἱ ὅροι τοῦ Δημοψηφίσματος εἶνε σαφέστατα διατυπωμένοι· ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς μελετήσῃς μὲ προσοχήν·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* (τὸ πρὸς τὸν *Φρᾶ-Διάβολον* ἐργόχειρόν σου ὡς Βραβεῖον ἐστάλη·) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἔστειλα·) *Ἀνυπόκριτον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Σεπτεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσις νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχναφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

452. **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτον, λῦτα μου, εἶνε γράμμα
Εὑρὲ στὸν χάρτην τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ τώρα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον,
Τρέξε νὰ ρίψῃς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος.

453. **Ἀναγραμματισμὸς.**

Ἀστερισμὸς στὸν οὐρανὸ
Ὡς εἶμαι ἂν μάφίσῃς,
Ἀρχαῖος ὅμως βασιλεὺς
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξενιτευμένου Ναύτου

454. **Αἴνιγμα.**

Ἓν σπλάχνον μου ἐκφράζω
Ὑποκοριστικῶς,
Καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος
Ἀκούεται σαφῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θυρωροῦ τοῦ Παραδείσου

455. **Κρῆκοι.**

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν
★ . . . ★ οἱ ἀστερίσκοι διὰ
★ . . . ★ γραμμάτων οὕτως
★ . . . ★ ὥστε νὰναγνιώσκωνται : ὁριζοντίως Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, καθέτως δεξιᾷ ὅρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀριστερᾷ πόλις νήσου ἑλληνικῆς. Ἀπὸ δὲ τῶν
★ O O ★
★ ★
★ ★
★ ★
★ ★

Ο, δεξιᾷ μέτρον βάρους καὶ ἀριστερᾷ ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Τιμολ. Π. Ἰωαννίδου

456. **Φύρδην-Μίγδην.**

Δίφυος ἦμ χαὺτ τῶκ.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἀετιδέως

457. **Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.**

Ὁ Τάκης ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του Θεόκλητον:
— Ποῖα λέγονται, Θεόκλητε, μνῆστρα ;
Δὲν ἐπρόφθασε νὰπαντήσῃ ὁ Θεόκλητος, καὶ τρέχει ἡ ἀδελφή του ἐρωτῶσα :
— Τί με θέλεις, Τάκη ;
Διατί ἄρά γε ;

Ἐστάλη ὑπὸ του Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

458-460. **Τριπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς *συμφώνου*, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις. Ἐκ τῶν νέων λέξεων, τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς αὐτῶν γράμματος δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας. Καὶ πάλιν ἐκ τῶν νέων λέξεων σχημάτισε ἄλλας τόσας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον :

Μίτος, ἀσκός, μέλας, ἅρμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Τάκη Χ. Μεγαρίτου

461. **Μεσοστιχίς.**

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὴν ἡρωΐδα :

1, Ποτόν. 2, Πλανήτης. 3, Ἑρπετόν. 4, Δὲν πιστεύει 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Δένδρον ὀπωροφόρον. 7. Ἔντομον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειραϊκῆς Ἀκτῆς

462. **Φωνηεντόλιπον.**

πρφνς - φρ - τ - σμ - τ - δπλσς

Ἐστάλη ὑπὸ του Γεωργίου Σ. Πολυλᾶ.

463. **Γρῖφος.**

| Η | | |